

NGƯỜI LÀM GÌ Ở ĐÂY?

Cảm ơn, Anh Neville. Như tôi đã nói, sáng nay, thật luôn tốt lành để đến nhà của Chúa.

2 Tôi đã có ý muốn mời một cô gái trẻ ở đây, tối nay, để hát một bài hát mà tôi đã nghe cô ấy hát trong nhà tôi, ngày nọ. Tôi tin chúng ta vẫn còn thời gian cho việc đó, nếu cô ấy không quá e ngại. Cô Jefferies, cô nghĩ gì về điều đó, bài hát nhỏ mà cô đã hát ở đó? Tôi đi vào và nghe nó được hát, và tôi thật thích nó. Và tôi hy vọng tôi không làm cô xấu hổ, khi yêu cầu cô hát lại bài hát đó. *Nói Cho Tôi Biết Danh Ngài*, hoặc điều gì giống như thế. Bài đó phải không? Tôi muốn nghe bài đó lại. Tôi biết tất cả các bạn sẽ rất thích nó.

3 [Băng trống. Chị Jefferies hát bài *Nói Cho Tôi Biết Danh Ngài Lần Nữa*—Bt.]

4 Ô, tôi thật thích điều đó! Tôi yêu Danh Ngài. Các bạn biết điều gì đã khiến tôi nghĩ thế, rằng đã có một cô gái nhỏ hát nó không? Cô ấy là bạn học nhỏ của con gái nhỏ của tôi, Rebekah. Và tôi đã trở về, vào buổi sáng hôm kia, đang làm việc gì đó trong phòng, và tôi nghe thấy tiếng hát đó. Và tôi nghĩ, “Chà, một lúc nào đó tôi sẽ để cô ấy hát bài đó trong nhà thờ.”

5 Trên đường đi xuống, tôi đưa bọn trẻ đến trường, và tôi nói chuyện với cô ấy về việc hát. Và cô ấy nói, “Con vừa mới thức dậy...” Tôi không thể không nói những lời tương tự. Nhưng cô ấy nói, “Con đã thức dậy vào đêm hôm trước, hoặc, và đang ở trên giường, và nghĩ về bài hát đó, và con đã nhận được một ơn phước như vậy!”

6 Ô, tôi nghĩ, “Điều đó thật đáng chú ý, đối với một cô gái tuổi thiếu niên, nói về Đức Thánh Linh ban phước cho họ, đặc biệt là trong cộng đồng này, trong thành phố này.” Chúng ta cần nhiều hơn những cô gái tuổi thiếu niên như thế. Chúng ta cần.

7 Cô bé khác, cũng vừa hát, ở đây, vài phút trước. Tôi không biết tên cô ấy, nhưng rất thích những trẻ em, những cô gái tuổi

thiếu niên, hát. Các bạn có biết, bước đi mà chúng ta thực hiện làm gương cho những người khác không? Thật sự là vậy.

⁸ Một câu chuyện cũ cách đây vài năm, ở nước Anh, có một người đàn ông. Anh ấy nghĩ rằng anh ấy sẽ đi ra ngoài và uống một chút đồ uống thân mật vào dịp lễ Giáng sinh, chỉ vì tình bạn. Và anh ta đi ra ngoài giữa những người hàng xóm của mình và anh đang trao đổi quà, và mọi người sẽ nói với anh ta, “Nào, John, chỉ cần uống một ly này.” Và một ngụm nhỏ ở đây và một ngụm nhỏ ở đó, và anh ấy đã thực sự say.

⁹ Và trên đường về nhà anh, có một trận tuyết rơi dày khoảng sáu in-sơ. Và—và cậu con trai nhỏ của anh đang đi theo anh. Anh ta không thể bồng nó; anh đã quá say. Và anh đang trên đường về nhà, và anh ấy tình cờ quay lại và nhận thấy đứa con trai nhỏ của anh ấy chỉ gần như chìm trong tuyết. Và anh ấy nói, “Con trai, tại sao con lại chìm trong tuyết?”

¹⁰ Cậu ấy nói, “Bố ơi, con đang cố gắng đi theo bước chân của bố.” Và anh bế cậu bé lên trong vòng tay, và nói, “Chúa ơi, kể từ ngày này, con sẽ không bao giờ uống nữa.”

¹¹ Ai đó sẽ theo những bước chân của bạn. Hãy đi theo con đường thẳng đó, từ cái nôi đến Đồi Sọ. Đó là những bước chân; chúng ta hãy để họ bước vào.

¹² Bây giờ, tôi biết tối nay là tối tiệc thánh. Và tôi sẽ chỉ có một thời gian ngắn để nói chuyện với các bạn trong Lời. Và tôi—tôi thích nói về Ngài, bởi vì Ngài rất thật đối với tôi.

¹³ Tôi đã đọc một bài báo nhỏ cách đây một thời gian, nghĩ lại những cô gái một lần nữa. Nó đã xảy ra ở phương Tây. Có một đêm giông tố, hú hét, và gió lớn. Và có một số người đã có một buổi nhóm cầu nguyện. Và người hướng dẫn buổi nhóm cầu nguyện là một phụ nữ trẻ rất quyến rũ. Không nghĩ đến sự nguy hiểm mà cô ấy sẽ gặp phải, nhưng cô ấy sống như một người bị dồn vào chân tường khắp thành phố nhỏ. Và thường thì trên đường phố có rất nhiều người vào thời điểm đó vào ban đêm. Khi buổi nhóm cầu nguyện kết thúc, các bài hát của họ đã được dâng lên Chúa, và tâm hồn của họ vui mừng. Và tôi đoán, nhìn chung, họ cảm thấy gần như Anh Beeler đã làm cách đây một

thời gian khi anh ấy làm chứng. Thật hạnh phúc, họ không thể chứa đựng niềm vui, và cứ phải để nó lãn ra theo một cách nào đó. Sau khi tiếng “a-men” cuối cùng được nói ra, tất cả đều đi về nhà của mình.

14 Và cô gái, trẻ, nhặt áo khoác, và kéo cổ áo lên, và cài phía trước, và bắt đầu xuống phố. Và cô ấy phát hiện ra rằng đêm lạnh lẽo đã lừa mọi người vào lò sưởi của riêng họ. Và cô thấy mình đơn độc trên những con phố. Và có vẻ như một mối nguy hiểm bắt đầu ám ảnh cô.

15 Các bạn biết đấy, tôi rất vui rằng Đức Thánh Linh có thể cảnh báo chúng ta về những điều mà đang đến; thoát khỏi những nguy hiểm đó.

16 Và cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến việc sợ hãi. Và cô chỉ bắt đầu hát bài hát quen thuộc đó: *Không, Không Bao Giờ Đơn Độc*. Và khi cô ấy đi tiếp qua thành phố, có vẻ như sẽ không có ai làm phiền cô, nhưng đột nhiên lại nảy sinh nỗi sợ hãi lớn đó. Và cô chột nhìn, đang đứng gần, và có một người đàn ông trông gớm ghiếc thực sự, đang nhìn ngay vào cô, đang giơ tay ra như thế này, tiến về phía cô ấy.

17 Không có cách nào để thoát khỏi. Và đó là một câu chuyện có thật. Vì vậy cô không thể chạy; anh ta sẽ bắt được cô. Chỉ có một điều phải làm. Cô không thể hét lên. Những cơn gió thổi rất mạnh, gần như nhấc bổng cơ thể cô ra khỏi đường phố. Cô có thể không hề làm cho bất cứ ai nghe thấy. Và tuyết cứ rơi mù mịt.

18 Và chỉ có một điều cần làm, đó là cầu nguyện. Vì vậy cô bắt đầu, dưới tiếng nói của mình, thì thầm một lời cầu nguyện với Chúa. Và cô nói, cô không hề biết nó đến từ đâu, nhưng, đột nhiên, ở bên cạnh cửa, có một con chó to lớn. Và nó đứng dựng lên, và bước ra tới phía cô, đến phía mà người đàn ông sẽ đến, và bắt đầu gầm gừ hung dữ, khi nó đi ngang qua người đàn ông. Và ngay sau khi người đàn ông đi tiếp xuống phố, con chó quay lại và đi trở lại và nằm xuống cửa.

19 Đức Chúa Trời sẽ chăm sóc cho con cái Chính Ngài. Đức Chúa Trời, đôi khi, Ngài làm việc thông qua ngay cả một con chó hoặc một con vật, hoặc cách khác nào đó, để thể hiện sự vinh hiển của

Ngài và sự bảo vệ của Ngài. Tôi rất vui rằng tôi biết Ngài trong sự tha thứ tội lỗi của tôi, và với sự bảo đảm rằng tội lỗi của tôi ở dưới Huyết, khi tôi xưng tội hàng ngày với Ngài.

²⁰ Sáng nay, trong Sứ điệp, tôi có thể có vẻ hơi nói đứt đoạn hoặc hơi thô lỗ, nhưng không phải là một đề tài cho một—một buổi nhóm chữa lành cho lắm. Nhưng tôi đã sống đủ lâu để biết điều này, Anh Tony, nếu một người sẽ chỉ làm những gì người ấy cảm thấy được dẫn dắt để làm, thì Đức Chúa Trời đã chăm sóc phần còn lại của nó, trong cách quán triệt. Lần đầu tiên nó đã từng xảy ra như vậy, ở đây. Chúng ta thường phát thể cầu nguyện, và mời mọi người đứng lên. Nhưng Đức Thánh Linh đã yêu cầu tôi hỏi có bao nhiêu người lạ trong tòa nhà, mà bao gồm tất cả mọi người. Và sau đó Ngài cho họ biết ước muốn của họ. Và...và công bố sự chữa lành của họ và vân vân. Chỉ cần chứng tỏ, rằng, “Sự vâng lời tốt hơn của tế lễ, sự nghe theo...tốt hơn mở chiên đực.”

²¹ Vì vậy, tối nay, tôi đã chọn một đoạn Kinh Thánh nhỏ ở đây chỉ trong chốc lát, để nói. Và trước khi làm điều đó, chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện một lát.

²² Lạy Chúa, Ngài là Đức Chúa Trời, đời đời mãi mãi. Và chúng con cảm ơn và ca ngợi Ngài vì đặc ân mà chúng con có, được đến trước Ngài, theo cách cầu nguyện. Trước tiên, biết điều này, đã được hứa với chúng con, rằng, “Nếu các người nhân Danh Ta cầu xin bất cứ điều gì, Ta sẽ làm điều đó.” Và chúng con có sự đảm bảo rằng Ngài sẽ chấp nhận lời thỉnh cầu của chúng con.

²³ Và đã có rất nhiều việc đã được thực hiện rồi, tối nay, mà chúng con cảm thấy rằng nếu chúng con sẽ chỉ kết thúc buổi nhóm và về nhà, chúng con có thể nói, “Thật tốt được ở đây.” Để nghe những bài hát này về Si-ôn, đã được hát trong cử tọa! Để nghe dân sự khi họ cất lên tiếng nói của mình trong lời cầu nguyện, trong các sự suy gẫm, và trong các bài thánh ca! Như Kinh Thánh nói, “Làm cho lòng anh em vui vẻ, hãy hát những bài hát thiêng liêng.” Để nghe những cô gái tuổi thiếu niên nhỏ bé này! Trong giờ phút đen tối này, như điều đã được bày tỏ tối nay qua Anh Beeler của chúng con, mà chúng con đang sống trong, và để nghe họ hát những bài hát về Si-ôn! Để nghe sự diễn tả của

Anh Beeler với Ngài, cách anh ấy biết ơn Ngài sâu sắc, và những gì Ngài đã làm, và cách Ngài đã làm anh ấy tàn tật, để anh ấy nhận ra những gì anh ấy sẽ làm nếu không có cánh tay đó bây giờ. Nó chỉ chứng tỏ rằng chúng con được bảo vệ bởi ân điển và quyền năng của Ngài.

²⁴ Xin cho tất cả chúng con có một đôi tai lắng nghe đêm nay, Chúa ôi. Vì, con tin rằng đây là lúc để chúng con tra xét lại chính mình, thời gian kiểm tra lại, vì chúng con không biết khi nào sẽ đến lúc phải ra đi. Nó có thể muộn hơn chúng con nghĩ. Vì vậy, chúng con có thể xem xét cách của chúng con, tối nay, và những suy nghĩ của chúng con.

²⁵ Và chúng con cầu nguyện rằng Ngài sẽ nói chuyện với chúng con trong một lát bằng Lời, rồi ban phước cho chúng con trong lễ tiệc thánh sau đó. Khi chúng con nhận lấy những phần bị vỡ của bánh xốt này, và rượu, tượng trưng cho thân thể bị vỡ ra và Huyết đổ ra của Ngài, để chúng con được tha thứ tội lỗi mình.

²⁶ Mục sư yêu quý nhất của chúng con, tối nay, không được khỏe. Tuy nhiên, trong cuộc trò chuyện qua điện thoại của chúng con, anh ấy đã đặt nó trên bàn thờ. Con chắc rằng Ngài sẽ nhận lấy nó, Chúa ôi. Và con cũng dâng lời cầu nguyện cho anh ấy, vì chúng con yêu anh ấy và chúng con cần anh ấy. Chúng con cầu nguyện cho anh và gia đình anh, và cho mọi gia đình có mặt ở đây, và cho tất cả các lời thỉnh cầu được nói tối nay, và cả, sự im lặng.

²⁷ Xin ban phước cho chúng con nhiều hơn nữa trong các buổi nhóm. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jê-sus, Con Ngài. A-men.

²⁸ Tôi muốn đọc chỉ một phần nhỏ của lời Kinh Thánh ở đây, được tìm thấy trong Các Vua Nhất 19, và bắt đầu ở câu thứ 9.

Đến nơi, người đi vào trong hang đá, ngủ đêm ở đó; và, kia, có lời của CHÚA phán với người, và...phán với người, Hỡi Ê-li, người làm gì ở đây?

Và người thưa rằng, Tôi đã rất nóng nảy sốt sắng, hay ghen tị vì CHÚA Đức Chúa Trời vạn quân: và vì dân Y-sơ-ra-ên Ngài đã bội giao ước Ngài, phá hủy các bàn thờ Ngài,

dùng gươm giết những tiên tri Ngài; và tôi, chỉ một mình tôi, còn lại; và họ cũng kiếm thế cất, mạng sống tôi...

Và Ngài phán, Hãy đi ra, và đứng tại trên núi trước mặt CHÚA. Và, này, CHÚA đi ngang qua, và một trận bão gió mạnh thổi dữ tợn và xé núi ra, và làm tan nát các hòn đá trước mặt CHÚA; nhưng không có CHÚA trong trận gió: và sau trận gió có cơn động đất; nhưng không có CHÚA trong cơn động đất:

Và sau cơn động đất...đám lửa; nhưng không có CHÚA trong đám lửa: và sau đám lửa có một tiếng êm dịu nhỏ nhẹ.

Và đã xảy ra vậy, khi Ê-li vừa nghe tiếng đó, thì người lấy áo toi bao phủ mặt mình, và đi ra, và đứng trong lối ra của hang. Và, này, có một tiếng phán với người, và phán rằng, Hỡi Ê-li, ngươi làm gì ở đây?

29 Tôi muốn lấy một đề tài, trong chốc lát: *Ngươi Làm Gì Ở Đây?*

30 Ê-li đã có một ngày khó khăn. Ông đã ở Núi Cạt-mên, và người đã thấy sự vinh hiển của Chúa giáng xuống. Người đã cầu nguyện lửa ra từ trời, và—và rồi cầu nguyện cho mưa xuống trên đất. Và dưới tất cả sự căng thẳng này, thần kinh của người gần như vỡ ra. Ôi, thật tôi có thể cảm thấy thế nào cho ông!

31 Và ở đây chúng ta thấy ông, trước tiên, đang rao giảng cho một dân tộc sa ngã. Và cho Giê-sa-bên mà muốn đi theo con đường của bà. Và dân chúng đã đến chỗ mà họ đã từ bỏ Đức Chúa Trời, từ bỏ mọi lời hứa của Ngài và tất cả các điều răn của Ngài, và không còn giữ các luật lệ của Ngài, và không quan tâm gì đến Ngài. Và Ê-li, ở giữa tất cả điều đó, ông không thể nhân nhượng. Ông phải trung thực với niềm tin của mình.Ồ, thật điều đó phản ánh thế nào trong thời đại ngày nay!

32 Và ở đó họ có một nữ hoàng, tên là Giê-sa-bên. Và bà ta đã dẫn dắt tất cả dân Y-sơ-ra-ên lạc lối, bằng lối sống hiện đại kỳ quái của bà. Bà đã khiến họ phạm tội tà dâm và làm những điều xấu xa. Nếu đó không phải là một điều thật tương tự với ngày hôm nay!

33 Nhưng, Ê-li, ở giữa tất cả điều đó...Tuy nhiên, nhiều con cái của Y-sơ-ra-ên, hàng ngàn người trong số họ, đã thỏa hiệp, và muốn sống xu hướng hiện đại của cuộc sống. Tuy nhiên, Ê-li không muốn nhân nhượng. Ông nói với Giê-sa-bên địa vị của bà và bà phải làm thế nào.Ồ, bà ghét nhà tiên tri đó. Nhưng, bất chấp mọi thứ, dù bà không muốn công nhận ông, nhưng ông là mục sư của bà.

34Ồ, có rất nhiều lần họ không muốn khăng định điều đó, nhưng một người được Đức Chúa Trời sai đến với một cộng đồng là mục sư của cả cộng đồng, cho dù ông là Báp-tít, Trưởng Lão, hay đó là ai. Đức Chúa Trời xúc dầu cho người của Ngài, và người sẽ không nhân nhượng. Và đôi khi người ta ghét người, bởi vì người đại diện cho Lễ thật, nhưng người là mục sư của Đức Chúa Trời dành cho thời đại.

35Ồ, bà đã khinh thường ông. Bà muốn làm bất cứ điều gì có thể để giết ông, nhưng ông vẫn trung thực với các nguyên tắc của Đức Chúa Trời và các tiêu chuẩn của Đức Chúa Trời. Các bữa tiệc và xã hội hiện đại của bà, và việc tô vẽ khuôn mặt của bà, và việc mặc quần áo của bà, đã làm ô nhiễm dân tộc đó. Và Ê-li xưa đã không hề dễ dàng. Ông nói với bà ngay nơi bà đang đứng.

36 Xin Đức Chúa Trời ban thêm một số Ê-li nữa cho chúng ta trong ngày nay, mà sẽ không thỏa hiệp với tội lỗi; người nào đó mà sẽ rao giảng Lễ thật, cho dù điều đó đau đớn đến mức nào. Đức Chúa Trời vẫn có những người phục vụ trong mọi cộng đồng, mà sẽ không thỏa hiệp với các thứ của thế gian.

37 Ê-li không thích xu hướng hiện đại của mọi thứ, vì vậy ông đã trung thành với Đức Chúa Trời. Và cuộc chiến đã đến. Và cuộc chiến lại xảy ra.

38 Và Ê-li, trên núi Cạt-mên, khi họ nghĩ rằng tất cả những ngày phép lạ đã qua, và không thể có gì khác như những phép lạ, thì có một người đã tin vào điều đó. Và ông nói, “Hãy mang tất cả các tiên tri của ông lên. Hãy mang họ lên đây trên núi, và chúng ta hãy chứng minh xem ai là Đức Chúa Trời.” Tôi thích lời Kinh Thánh đó.

39 Ô, nếu đã từng có một lúc, trong một nơi, mà Quyền năng thực sự của Đức Chúa Trời phải được biểu lộ, thì đó là ngày hôm nay. Hãy chứng minh đâu là Đức Chúa Trời.

40 Nếu giáo dục là lối thoát cho tự do, tại sao nó không hành động? Nếu thứ hạng xã hội, và vân vân, là lối thoát, tại sao nó không hành động? Nếu trả tiền cho các quốc gia khác để trở thành bạn của chúng ta... Và chúng ta phát hiện ra họ quay lưng lại với chúng ta, ngay khi họ có thể. Và bạn không thể mua tình bạn bằng tiền. Tình bạn là một món quà của Đức Chúa Trời. Nếu những giáo hội lớn và những giáo sư lớn là lối thoát, thì tại sao chúng ta không có nhiều Đức Chúa Trời hơn trong các cộng đồng của mình? Tại sao chúng ta liên tục di chuyển ngược lại? Nếu chương trình giáo dục, bục giảng được đào tạo bài bản, và dàn hợp xướng được đào tạo bài bản, và liên tục chúng ta ngày càng xa Đức Chúa Trời hơn, mọi lúc, thì điều đó sẽ không hiệu quả.

41 Khoa học đã làm được gì? Khoa học, các bạn nói, “Sẽ đến lúc khoa học có thể làm *điều này* và làm *điều kia*.” Họ đã làm gì? Họ đã đưa chúng ta đến một chỗ cho đến khi họ hủy diệt cả thế giới. Họ đang làm gì? Họ đang phá hủy thế giới thay vì làm cho nó tốt đẹp hơn.

42 Cách đây không lâu, khi Đại úy Al Farrar của FBI, phụ trách những người chưa thành niên của Hoa Kỳ, có tội trong văn phòng của ông; sau khi tôi dẫn dắt ông đến với Đấng Christ, xuống phòng tập bắn. Nói, “Anh Branham, tôi là một tín đồ Báp-tít. Tôi nghe nói anh đã từng là một tín đồ Báp-tít.”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông.”

43 Ông ấy nói, “Nhưng tôi không có Đức Thánh Linh mà ông đang nói về.” Ông ấy nói, “Anh nghĩ Điều đó sẽ dành cho tôi không?”

Tôi nói, “Vâng, thưa ông.”

44 Ông ấy nói, “Chà, tôi sẽ đặt một bộ đồ đẹp ở đâu đó trong một căn phòng khách sạn đẹp nào đó. Và hãy để anh và tôi lên đó, và có thể Ngài sẽ đến phòng khách sạn ấy và đổ đầy Thánh Linh Ngài cho tôi.”

Tôi nói, “Ông không phải có một phòng...phải có một phòng khách sạn.”

Nói, “Ồ, Ngài sẽ gặp tôi ở đâu?”

Tôi nói, “Ngay ở đây.”

45 Ông ấy nói, “Ngài sẽ không đến trong phòng trưng bày này, phải không Ngài, một phòng tập bắn súng ở đây à?”

46 Tôi nói, “Ngài đi vào bụng cá voi vì một người; vào một lò lửa hừng vì người khác. Ngài sẽ gặp ông trên bất kỳ mảnh đất nào mà ông sẽ gặp Ngài.” Chắc chắn. Đức Chúa Trời muốn gặp bạn. Ngài muốn nói chuyện với bạn. Ngài sẽ đến nơi bạn đang ở.

47 Bây giờ, Giê-sa-bên đã làm ô nhiễm xứ sở. Và thần kinh Ê-li đã bị căng thẳng, và ông đã làm những phép lạ vĩ đại và đã làm các dấu lạ trên đồi, để chứng minh rằng Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời, và có thể đáp lại bằng một phép lạ. Và nó đã mang lại, kết quả gì? Một mối đe dọa cho cuộc sống của chính ông. Nó mang lại điều gì thay vì một cuộc phục hưng toàn cầu? Nó mang đến mối đe dọa cho sự sống của ông.

48 Giê-sa-bên, khi A-háp nói với bà những điều này, bà nói, “Nguyện các thần cũng, đả ta cách nặng nề, và hơn thế nữa, nếu ta không chặt đầu người vào giờ này vào đêm mai.”

49 Và Ê-li, người đã cố gắng, với tấm lòng trong ông, đây ắp Đức Chúa Trời, cố gắng cho dân chúng thấy rằng Đức Chúa Trời vẫn là Đức Chúa Trời. Và nó đã phản tác dụng đối với ông. Và ông đã chạy vào đồng vắng khi ông nghe thấy điều đó. Và ở đó, ông nằm dưới gốc cây giếng giêng, cố gắng tìm kiếm sự an ủi. Ông đã—ông đã sai người hầu của mình đi, và bỏ lại ông.

50 Bây giờ, câu chuyện của chúng ta diễn ra trong ba nơi khác nhau. Một, Núi Cạt-mên; tiếp theo, dưới cây giếng giêng; và nơi thứ ba Đức Chúa Trời gặp ông, ông ở trong một hang động.

51 Và nó rất kỳ lạ. Mục sư ở đây biết, và các mục sư khác. Hãy xem, sau những Núi Cạt-mên của các bạn, các bạn sẽ có một cây giếng giêng. Bất cứ khi nào một người có phước lành, và Quyền năng của Đức Chúa Trời đổ xuống và làm điều gì đó cho các bạn, hãy coi chừng, Sa-tan đang theo dõi bạn. Cứ nhớ rằng, ngày hôm sau, thứ Hai sau một ngày tốt lành vào Chúa Nhật, đó sẽ là một

điều khó khăn, bởi vì nó sẽ làm mọi cách để đánh bật sự tự tin đó ra khỏi bạn, mà Đức Thánh Linh đã truyền cho bạn vào ngày hôm trước.

Vì vậy, Ê-li đã có một ngày trọng đại. Và ông lo lắng, dù sao đi nữa.

⁵² Tất cả các nhà tiên tri đều...bị tuyên bố là mất trí. Chúa Jêsus Christ đã bị tuyên bố là mất trí. Mỗi người trong số các sứ đồ đều bị công chúng tuyên bố, là mất trí, vì chức vụ của họ quá siêu nhiên cho đến nỗi dân chúng nghĩ rằng họ mất trí. Mọi người mà sống tin kính trong Chúa Cứu Thế Jêsus sẽ chịu bắt bớ. Bạn trở thành một con người khác.

⁵³ Như Anh Beeler đã nói về biển hiệu của anh ấy ở phía sau, anh được sinh ra một lần nữa. Anh trở thành một tạo vật mới trong Đấng Christ. Những điều cũ đã qua đi. Những thứ xác thịt của thế gian không còn nắm giữ bạn nữa, và bạn không còn giữ chúng nữa, khi bạn đã vượt qua sự chết đến với Sự sống.

⁵⁴ Khi Đức Chúa Trời nắm giữ một người, điều đầu tiên Ngài làm trong hội thánh là đưa họ từ thế gian trở nên thánh khiết, và Ngài đưa họ từ sự chết đến với Sự sống. Nó được sinh ra một lần nữa. Nó mới. Ý tưởng của nó là mới. Những gì chúng ta cần là một sự phục hưng như thế, ngày hôm nay. Thực sự là đúng. Ô, chúng ta đã được đắm mình trong Thánh Linh. Chúng ta đã có những ơn phước thiêng liêng và những sự phấn chấn thuộc linh, nhưng chúng ta không cần điều đó nữa. Chúng ta cần một sự phục hưng của Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống, trong lòng dân sự. Chúng ta không cần quá nhiều đắm mình của Thánh Linh, hay sự thức tỉnh thuộc linh. Chúng ta cần một sự phục hưng, đó là, phục hưng những gì chúng ta đã có. Không phải là một sự thức tỉnh tâm linh; đôi khi điều đó tạo ra nhiều sự pha trộn. Nhưng chúng ta cần một sự phục hưng sẽ sàng lọc, lắng xuống, và sẽ loại bỏ tất cả mọi thứ.

⁵⁵ Như đứng bên bờ biển. Tôi đã nói chuyện với một số anh em ở Puerto Rico vài tuần trước. Rằng, khi tôi nhìn thấy biển lớn, và một trận bão lớn, các cơn sóng cao hơn đèn tạm này. Và tôi nói, “Anh em biết gì không? Nó không có thêm một giọt nước nào so với khi nó hoàn toàn yên tĩnh. Nhưng, sự xáo trộn và nhảy vọt

đó là gì, và nó có ý nghĩa gì? Nó ném tất cả rác rưởi ra khỏi nó, lên trên bờ.”

56 Đó là điều mà Hội thánh cần, là một sự phục hưng, để rũ bỏ khỏi Nó mọi sự trần tục và mọi thứ của thế gian, đồng thời mang lại sự trong sạch và sự thánh khiết của Đức Chúa Trời, trong lòng các tín hữu của Nó, sự khiêm nhường.

57 Ô, con người, để thỏa mãn bản thân, thỉnh thoảng họ không có được sự phục hưng, về tâm thần của họ, họ trở nên rất xác thịt và rất thờ ơ, đến mức họ trở nên tự phụ, cứng nhắc, tự cho mình là đúng. Họ đọc và nghiên cứu, và điều đó thì tốt, nhưng đó không phải là điều chúng ta đang nói về. Bạn biết thêm về Lời. Thật tốt để biết Lời, nhưng biết Tác Giả của Lời thì tốt hơn. Hiểu không? Điều gì đó nhỏ bé mà bạn để lại, Điều gì đó trong lòng mà làm nên bạn là bạn, đó là điều đó.

58 Và tôi nói với các bạn, Ê-li, và thần kinh của ông đang căng thẳng, dù sao đi nữa, tôi luôn cảm thấy tiếc cho ông, dây thần kinh của anh ấy sắp vỡ ra, dù sao đi nữa, và cú đập mạnh đó từ Giê-sa-bên là đòn kết liễu. Rồi ông đã chạy trốn, và đi vào đồng vắng và nằm dưới cây giếng giêng.

59 Ô, thật đó là kinh nghiệm về cây giếng giêng! Nhiều người trong chúng ta thấy mình dưới gốc cây giếng giêng. Tôi đã nhiều lần, tự mình ở dưới đó, đến một nơi mà bạn không biết phải làm gì. Bạn bị bối rối. Thành thật mà nói, bây giờ tôi đang ở ngay dưới nó, và đang tự hỏi, “Ôi Chúa, Ngài muốn con làm gì?”

60 Các bạn biết đấy, những người dưới cây giếng giêng giống như Ê-li, họ thích ngủ. Tôi—tôi giảng cho nhiều người mệt mỗi hơn bất kỳ ai trên thế giới này. Mọi người thật mệt mỏi. Họ—họ—họ—họ quá căng thẳng về tinh thần cho đến khi họ đang lấp đầy các nhà thương điên và bệnh viện, khắp mọi nơi. Họ rơi vào tình trạng bất an đến mức họ không biết mình tin gì, và mình muốn gì. Họ chỉ đang nằm ở đó. Họ không biết phải làm gì. Ô, đó là một cảnh tượng thật đáng buồn.

61 Hãy lắng nghe đây, anh em của tôi. Anh em không thể uống rượu để thoát khỏi nó. Anh em không thể hét lên để thoát khỏi nó. Anh em cũng không thể chơi bài cho đến khi nó lắng xuống.

Và anh em có thể mất một nghìn giấc ngủ trưa và cố gắng ngủ để loại bỏ nó đi, và anh em không thể làm được. Tất cả các biện pháp khắc phục nhỏ của chúng ta, điều duy nhất nó làm là giúp giảm các triệu chứng. Chúng ta phải có cách chữa trị căn bệnh này. Chúng ta phải có một...Tất cả các bác sĩ tâm thần trên thế giới không chữa được. Nó chỉ giúp giảm các triệu chứng. Sự chữa khỏi là trong Huyết của Chúa Jêsus Christ. Không phải đi nghỉ ngơi trên bờ biển. Không phải đi hát quốc ca, một dàn hợp xướng để hát quốc ca. Đó là những gì chúng ta đang cố gắng làm, hôm nay, hát để thoát khỏi nó.

⁶² “Ồ, chúng tôi sẽ làm cho mình giống như những Jones.” Và chúng ta—chúng ta đang cố gắng làm điều gì đó khác biệt, cố gắng giáo dục qua điều đó. Chỉ có một cách duy nhất để làm điều đó, đó là, đối mặt với những sự thật. Đúng thế.Ồ, nếu bạn đang buồn và bối rối, đừng gia nhập giáo hội. Hãy đến với Đấng Christ. Đó là cách khắc phục duy nhất. Đừng áp dụng và lật một trang mới. Chỉ cần có được một Đời sống mới. Đấng Christ là câu trả lời.

⁶³ Ông đã nằm ở đó, dưới cây giếng giêng. Ông không biết phải làm gì. Thần kinh của ông bị suy sụp. Ông đang run rẩy. Ông đã khóc, không nghi ngờ gì. Và ông đang ở trong một tình trạng tồi tệ.

⁶⁴ Nhiều người trong chúng ta đã đến những nơi đó, đặc biệt là sau khi trải nghiệm Núi Cạt-mên. Ngày nọ, ai đó, đã hỏi tôi, về điều đó. Và bằng cách nào mà...Điều gì chúng ta sẽ...Chúng ta, có thể, làm gì? Điều gì có thể được làm cho chúng ta vào lúc đó? Chỉ có một điều để làm: giao phó bản thân anh em cho Chúa. Bây giờ, tôi biết rằng một người có thể tự mình làm việc quá sức, và một người có thể làm việc không đủ, một con người.

⁶⁵ Đức Chúa Trời biết người này cần cho ăn. Ông cần cái gì đó để ăn. Và dưới nơi này ở đây, nơi ông đang nằm, Đức Chúa Trời phải làm điều gì đó cho ông.

⁶⁶ Đức Chúa Trời phải làm điều gì đó cho mọi người đến dưới gốc cây giếng giêng, nếu không người đó sẽ bị tan rã. Ngài phải làm điều đó, nếu tôi tớ của Ngài đang nằm dưới gốc cây, nơi xa kia, không biết phải làm gì. Ông đã thực hiện sứ mạng của mình.

Ê-li nói, “Lạy Chúa, xin để cho con chết.”

67 Tôi đã có những cảm giác đó sau khi tôi bước ra khỏi một buổi nhóm, và có vẻ như tôi đã cố gắng, và đã giảng, và van xin, và thuyết phục, và đã nhìn thấy Thiên sứ của Đức Chúa Trời quét qua một buổi nhóm và làm những dấu kỳ và phép lạ. Và ngồi trong một chiếc xe hơi ở bên ngoài, và nghe họ kêu la, nói, “Đó chẳng là gì ngoài tâm lý học. Không có gì với Nó. Không có gì với Điều đó. Tất cả đều vô nghĩa.”

68 Ồ, sau đó tôi bò dưới cây giếng giêng. Tôi nghĩ, “Lạy Chúa, tại sao Ngài—tại sao Ngài lại để con làm điều đó? Nó có thể làm được gì?” Nhưng tất cả chúng ta đều đụng những trải nghiệm đó. Nhưng, lòng thương xót của Đức Giê-hô-va, đối với tôi tớ Ngài! Đức Chúa Trời biết những thử thách của bạn. Chỉ cần biết điều này, Ngài biết tất cả về nó, vì vậy Ngài giáng xuống.

69 Và Ngài biết tôi tớ của Ngài cần được nghỉ ngơi, vì vậy Ngài chỉ đặt ông vào giấc ngủ một lát; trong khi ông nằm đó, chờ hồi phục, hoặc cầu nguyện để chết. “Lạy Chúa, tổ phụ của con đã chết, trước con, và bây giờ xin lấy đi mạng sống của con. Con đã làm đủ rồi. Con đã đánh trận tốt lành, con đã xong sự chạy.” Nhưng vẫn còn việc phải làm. Đức Chúa Trời đã không thông qua với nhà tiên tri của Ngài. Ông vẫn còn công việc.

70 Cho dù chúng ta có kêu la, và nghĩ *thế này, thế kia*, hay *thế nọ*, thì không gì có thể đem chúng ta đi cho đến khi Đức Chúa Trời làm xong với chúng ta. Tôi rất vui khi biết điều đó.

71 Đôi khi anh em cảm thấy giống, như tôi đã có lần, dí một khẩu súng lục vào đầu tôi, để tự sát, nhưng tôi không thể làm được. Tôi tháo găng tay ra, để đặt nó trên đường dây điện cao thế nơi tôi đang làm việc, nhưng tôi không thể làm điều đó được. Điều gì đó vẫn nắm giữ. Cùng một Đức Chúa Trời đó đã ở với Ê-li, cùng một Đức Chúa Trời đó, ngày hôm nay! Ngài nhìn thấy tôi dưới gốc cây giếng giêng. Vợ tôi và đứa con thơ đang nằm trong mộ; và bố tôi, em trai tôi, và tất cả. Tôi sắp đi, chính tôi. Tôi đã nằm dưới gốc cây giếng giêng. Thật khó khăn. Và tôi đã đến một nơi, tôi đã ở không tự chủ được, tôi cố gắng làm cho một khẩu súng bắn tung não mình; nó không làm được điều đó. Hiếu

không? Vẫn còn việc phải làm. Điều gì đó đã được thực hiện. Đức Chúa Trời vẫn chưa xong. Ngài sẽ luôn chăm sóc anh em.

⁷² Đầy tớ tội nghiệp, mệt mỏi, mòn mỏi! Ngài nhìn thấy ông. Ngài biết ông ở đâu.

⁷³ Ngài biết anh em đang ở đâu, tối nay. Anh em có thể ở dưới gốc cây giếng giêng, mọi thứ đã biến mất, nhưng, hãy nhớ, Ngài biết anh em đang ở đâu. Chúng ta không cần nhiều sự sửa chữa lại.

⁷⁴ Giống như bà già da màu đã nói, ở dưới miền Nam. Bà đã gặp tai nạn; một chiếc ô tô đã đâm vào bà. Và nó đã...Nó làm bà bị thương khá nặng, và—và luật sư nói, “Bà có muốn kiện đòi bồi thường thiệt hại không?”

⁷⁵ Bà nói, “Luật sư, chào ôi! Không, con yêu quý.” Nói, “Tôi có đủ thiệt hại rồi. Tôi muốn sửa chữa một chút.”

⁷⁶ Và tôi nghĩ bà đã nói tốt cho cộng đồng này, và hội thánh này, đêm nay, và nước Mỹ đây địa ngục này. Nó không sa ngã trở lại; nó đã chết rồi. Nó không—nó không trên đường đến địa ngục; nó đã xuống địa ngục rồi. Nó không bị mất, hoặc sẽ bị mất; nó đã bị mất rồi. Nó không cần phải kiện đòi bồi thường thiệt hại; nó cần được sửa chữa. Đó là sự thật. Ngài biết anh em đang ở đâu. Ngài biết anh em đang nằm ở đâu.

⁷⁷ Và Ngài đã sai đến một Thiên sứ. Và Thiên sứ đã chạm vào ông, và ông đã ngủ. Và khi ông thức dậy, có một số bánh ngô, hoặc một số loại bánh ngọt, đã nướng, đặt bên cạnh ông. Và Ngài phán, “Hỡi Ê-li, hãy dậy và ăn đi.” Đó là ân điển của Đức Chúa Trời, dành cho tôi tớ của Ngài. Hãy xem, Ngài đang cho ông yên nghỉ.

⁷⁸ Anh em biết đấy, Chúa Jêsus phán, “Hãy sang một bên, vào đồng vắng, và hãy nghỉ ngơi một chút.” Một số người nghĩ rằng anh em không cần phải nghỉ ngơi, chúng ta nhận ra rằng họ, cũng kiệt sức khá nhanh. Nếu họ không nghỉ ngơi, họ sẽ thấy mình bị đắm ở đâu đó. Tôi nghĩ đó là chỗ mà Anh Billy Graham của chúng ta, tối nay, đang cố gắng vượt qua mức độ đó. Cơ thể những người này mạnh mẽ, nhưng họ cần được nghỉ ngơi.

⁷⁹ Thế thì anh em có thể nghỉ ngơi một chút, và đi đâu đó, và họ sẽ chỉ trích anh em, nói, “Tôi tưởng ông ấy là một thầy giảng. Hãy

nhìn ông ấy kia, ngồi ngoài bờ sông, câu cá,” hoặc đại loại như vậy. Nhưng điều đó không quan trọng. Đức Giê-hô-va sẽ chăm sóc người của Chính Ngài.

⁸⁰ Và trong khi ông nằm đó, dưới gốc cây, mệt mỏi và buồn bực, thì Đức Chúa Trời làm dịu thần kinh của ông. Ngài cho ông ăn. Ngài đánh thức ông một lần nữa, và cho ông ăn một lần nữa, và đưa ông lại vào giấc ngủ.

⁸¹ Anh em biết đấy, tôi thường tự hỏi có gì trong những chiếc bánh đó. Ông đã nhận được loại vitamin gì trong những chiếc bánh đó? Tuy nhiên, bất cứ điều gì có trong đó, nó đã giúp ông sống bốn mươi ngày bốn mươi đêm. Ông đã đi trong sức mạnh của những chiếc bánh đó.

⁸² Đức Chúa Trời biết, tối nay, tôi cần một ít của chúng. Và tôi chắc rằng hội thánh này cần một ít của chúng. Hãy sang một bên, tránh xa thế gian, và chúng ta hãy nghỉ ngơi một chút. Chúng ta hãy nói chuyện một lúc.

⁸³ Anh em không có thời gian để nghỉ ngơi, anh em nói. John Wesley đã nói điều đó, một lần. Ông nói, “Tôi sợ phải nghỉ ngơi. Tôi không có thời gian để nghỉ ngơi.” Và anh em tự thấy mình hoàn toàn kiệt sức, nếu anh em không nghỉ ngơi.

⁸⁴ Và chúng ta thấy rằng, sau đó, ông đã đi bốn mươi ngày đêm, và Đức Chúa Trời tìm thấy ông, đứng, hay lui vào trong một hang động. Và Đức Chúa Trời muốn thu hút sự chú ý của ông. Vì vậy có một cơn bão lớn đi qua, và nó xé rách các ngọn núi. Nó rất mạnh cho đến nỗi làm rung chuyển những tảng đá, nhưng Đức Chúa Trời không ở trong cơn bão. Nó đã đi trước Đức Chúa Trời. Và rồi ở đó, lại đến, một trận động đất lớn làm rung chuyển trái đất, nhưng, Đức Chúa Trời, vẫn không ở trong trận động đất. Và ở đó đến một ngọn lửa, nhưng Đức Chúa Trời không ở trong ngọn lửa. Và sau đó có một Tiếng nói êm dịu nhỏ nhẹ, và Đức Chúa Trời ở trong Tiếng đó.

⁸⁵ Và, thưa anh, chị em, tôi đã ở lại trong một hang động đủ lâu, và anh chị em, cũng vậy, biết rằng đã có rất nhiều trận động đất rung chuyển, rất nhiều tiếng ồn và náo nhiệt, và những cuộc tranh cãi, và những thứ như thế, và những buổi nhóm họp lớn.

Nhưng Đức Chúa Trời đã ở đâu, trong nơi đó? Đó là lý do tôi nói những gì tôi đã làm sáng nay. Phải có điều gì đó sâu sắc hơn một buổi nhóm chữa lành. Phải cần đến điều gì đó sâu sắc hơn là một ân tứ nói tiếng lạ. Phải có một cái gì đó sâu sắc hơn một cơn gió mạnh thổi ào ào. Gió đã thổi qua, nhưng Đức Chúa Trời không có ở trong đó. Chúng ta đã có những cơn gió mạnh mẽ quyền năng, trên khắp đất nước, và những cảm giác, và máu trên mặt, và trên tay, tất cả các loại dấu hiệu. Nhưng Đức Chúa Trời ở đâu?

⁸⁶ Ê-li đã đợi. Tuy nhiên, ông là một nhà tiên tri, nhưng ông đã lắng nghe Nó. Ông không hề đi ra ngoài để so sánh những buổi nhóm phục hưng với họ. Ông không hề đi ra ngoài để có lều trại lớn nhất trong nước. Ông không hề ra ngoài có mặt trên truyền hình, hoặc vân vân, như chúng ta thường gọi.

⁸⁷ Tất cả những ồn ào lớn, và nước Mỹ có tội khi nghe những tiếng ồn ào đó. Ồ, chúng ta thích tiếng ồn, nhưng Đức Chúa Trời không ở trong tiếng ồn. Mặc dầu, những điều này, tự nó là đáng trân trọng, tuy nhiên, Đức Chúa Trời không ở trong sự ồn ào. Nếu đúng như vậy, thì khi người Châu Phi đánh trống tom-tom, các bạn chưa bao giờ nghe thấy nhiều tiếng ồn và nhịp điệu như vậy. Đức Chúa Trời đã không ở trong đó. Và chúng ta đã có những cơn gió quyền năng ào ào. Chúng ta đã có đủ loại đám lửa, và những trận động đất, và những sự rung chuyển, và những cuộc phục hưng lớn, và những thứ tương tự. Đức Chúa Trời đã không ở trong đó. Nếu nó đã có, nó sẽ tự xuất hiện.

⁸⁸ Nhưng, sau đó, một Tiếng nói nhỏ nhẹ êm dịu đến, thì Đức Chúa Trời ở trong Tiếng ấy.

⁸⁹ Đó là những gì tôi đang suy nghĩ hôm nay, thưa các bạn. Con người chúng ta thì rất—thì rất dễ bị cuốn theo mọi tiếng ồn. Vì vậy, nước Mỹ yêu thích tiếng ồn. Hãy nhìn những gì họ đang làm. Họ bật những chiếc radio cũ kỹ này, tăng âm lượng hết mức có thể, với nhạc rock-and-roll, và boogie-woogie, tất cả những thứ đó. Họ thích tăng âm lượng quá lớn, đến mức nó sẽ làm thủng màng nhĩ của bạn, gần như vậy, tất cả tiếng ồn, suốt cả ngày.

⁹⁰ Và trong nhà thờ, chúng ta đánh trống côm, chúng ta chạy lên chạy xuống, và la hét và kêu la, và reo hò, và đã có một thời gian tuyệt vời như thế. Không có gì chống lại nó, nhưng Đức Chúa

Trời ở đâu trong đó? Nó đã làm gì? Phân tán chúng ta thành những mảnh nhỏ, được gọi là Hội Phúc Âm Ngũ Tuần, hội thánh của Đức Chúa Trời, Ngũ Tuần Một Ngôi Hiệp Nhất, tất cả những giáo phái nhỏ khác nhau này. Đức Chúa Trời không ở trong đó. Nó là người dọn đường của Đức Chúa Trời. Nó là một cơ cấu tổ chức.

⁹¹ Khi anh em thấy cái gọi là Cơ-đốc giáo ngày nay, nhiều người đi đến nhà thờ và—và sống những cuộc đời trang nghiêm này, và đi ra ngoài và phủ nhận sự chữa lành, phủ nhận Quyền năng của Đức Chúa Trời, và phủ nhận đời sống hiến dâng, gọi anh em là “những kẻ cuồng tín,” hãy nhớ, đó là cơ cấu tổ chức. Đó là...Anh Wood, tôi tin rằng anh gọi đó là công việc giàn giáo. Nó không có thật. Nó là một khung bao bọc bên ngoài. Đức Chúa Trời chỉ đứng trên nó, để xây dựng công trình. Vinh quang thay Đức Chúa Trời! Nó chỉ là một khung giả mà sẽ bị phá bỏ.

⁹² Chúng ta đã vỗ tay và nói, “Vinh quang thay Đức Chúa Trời! Khi anh hét lên, anh đã có được Điều đó.” Những người Giám Lý đã nói thế, những người Nazarene. Họ đã phát hiện rằng họ không có Điều đó.

⁹³ Người Ngũ Tuần nói, “Hãy vỗ tay và la lớn, cho đến khi anh nói được tiếng lạ. Anh đã có Điều đó.” Nhưng chúng ta nhận ra rằng chúng ta không có Điều đó.

⁹⁴ Còn một việc nữa. “Và, Chúa ôi, xin đem con đến một hang động nơi mà con có thể tìm thấy Nó.” Chúng ta hãy có được Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó, là Điều gì đó mà làm phong phú cho đời sống. Điều gì đó, mà, “Dầu anh em nói được các thứ tiếng của loài người và các Thiên sứ, nhưng không có Điều đó, anh em chẳng ra gì. Dầu anh em có thể nói tiên tri và nói tiếng lạ, và làm những dấu lạ và những điều kỳ diệu, và làm phép lạ và làm những dấu hiệu vĩ đại, nhưng, nếu Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ, nhỏ bé đó không có ở trong đó, anh em chẳng là gì cả,” Kinh Thánh nói. Đó là những gì chúng ta đang lắng nghe bây giờ.

⁹⁵ Chúng ta đã có sấm sét. Chúng ta đã có lửa. Chúng ta đã có những cơn gió thổi ào ào và những trận động đất. Nhưng, “Đức Chúa Trời ôi, xin ban đến cho chúng con Tiếng nói êm dịu nhỏ nhẹ đó.” Đó là những gì chúng ta cần. Hãy lắng nghe, thưa anh

em. Chúng ta cần Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó, một Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ mà đã phán đó.

⁹⁶ Chúa Jêsus. Phán, “Các người không thể nghe Tiếng của Ngài trên đường phố. Các người không nghe Ngài khóc.” Ngài là khuôn mẫu của chúng ta. Nhìn xem Ngài. Ngài được so sánh, Thánh Linh của Ngài, như chim bồ câu, hiền lành.

⁹⁷ Chính những điều tuyệt vời là những điều yên tĩnh. Các bạn có biết điều đó không, thưa các bạn? Hãy lắng nghe. Mặt trời, mang lại sự sống trên trái đất, cho mọi sinh vật, trong đời sống thực vật, sự sống cây cối, bất cứ điều gì khác, nó mang lại sự sống, mặt trời làm điều đó. Và nó có thể hút một triệu ga-lông nước từ trái đất, và tạo ra ít tiếng ồn hơn chúng ta có thể lấy một xô ra khỏi máy bơm. Hiểu không? Đó là một điều quan trọng. Những điều yên lặng là những điều lớn lao. Các bạn đã bao giờ nghe thấy thế giới quay chưa? Các bạn đã bao giờ nghe các hành tinh khi chúng đi qua các quỹ đạo chưa? Các bạn có bao giờ nghe thấy một lần chưa? Đó là những điều lớn lao. Các bạn đã bao giờ nghe thấy mặt trời mọc chưa?

⁹⁸ Ồ, chúng ta nghĩ rằng chúng ta phải có rất nhiều tiếng ồn, phải có một ban nhạc kèn đồng, để đánh, rất nhiều việc nhảy lên và xuống, nếu không chúng ta sẽ không có một buổi nhóm tốt. Chúng ta nghĩ rằng mọi người đều phải đứng đầu, họ đang vỗ tay và mọi thứ. Chúng ta nghĩ rằng âm nhạc phải có nhịp điệu, và mọi người chạy lên xuống lối đi. Chúng ta đã có điều đó. Nó đã làm được điều gì tốt? Nó ở đâu? Nó đã đưa chúng ta đến đâu ngày hôm nay? Trong một đám lộn xộn, một đám giáo phái; chia rẽ, tình yêu thương anh em bị phá hủy. Chắc chắn, nó có. Đó là sâu lột vỏ, và sâu keo già, và—và tất cả các loại bọ từ thuở ban đầu. Và Gióp đã nhìn thấy, hay...Giô-ên đã nhìn thấy chúng. “Những gì sâu keo để lại, sâu lột vỏ ăn; và những gì sâu lột vỏ ăn, châu chấu đã ăn,” và vân vân, cho đến khi chúng ta để nó ăn xuống gốc cây.

⁹⁹ Nhưng Kinh Thánh nói, “Ta sẽ phục hồi, Chúa đã phán.” Chúng ta đang chờ đợi điều gì đó.

¹⁰⁰ Trong tất cả những tiếng la hét, chúng ta đã có đủ tiếng nổ và tiếng ồn để—để chuyển đổi cả thế giới. Chúng ta đã có đủ tiếng

reo hò và la hét và tiếp tục. Cho đến khi, nó đã làm cái gì? Nó đã không gây dựng Hội thánh. Nó xây dựng các giáo phái. Nó đã khiến các ông đi ra ngoài với những ý tưởng kiêu hãnh và trở nên kiêu căng. Tôi không thích những thứ đó. Bước ra trên bục giảng, nói, “Ồ, hãy nhìn anh ấy. Anh ấy là một hoàng tử. Nhìn cách anh ấy ăn mặc, thật sang trọng và mọi thứ. Anh ấy biết cách diễn đạt rõ ràng khi anh ấy nói, và vân vân.” Đó không phải là những gì Chúa chọn.

¹⁰¹ Ngày nọ, một nhà tiên tri đã nghĩ thế. Ông sẽ xúc dầu cho một đày tớ. Ông nói, “Người ấy là người lớn nhất trong gia đình. Người ấy sẽ trông có vẻ tốt.” Nhưng Đức Chúa Trời đã từ chối anh ta.

¹⁰² Các bạn không cần phải có hoàng tử, và—và đại loại như thế, để đứng lên đó như tôi-không-biết-gì. Đó không phải là quần áo anh em mặc, hay tài hùng biện mà anh em nói. Đó là Điều gì đó mà ở bên trong anh em, Tiếng đó của Đức Chúa Trời. Đó là những gì nó là.

¹⁰³ Vị tiên tri đi ngang qua một người khác, nói, “Đó không phải là người ấy. Đức Chúa Trời đã từ chối anh ta.” Đã đi qua một người nữa. Nói, “Người không còn người nào khác chẳng?”

¹⁰⁴ Nói, “Chúng tôi còn một đứa con nhỏ, hồng hào, ở đây trên sườn đồi, đang chăn chiên.” Đó là Đa-vít.

¹⁰⁵ Khi họ đưa anh chàng nhỏ bé, đầu đỏ, mặt đầy tàn nhang này đến đó, với đôi vai nhỏ bé, khom lưng, và một chiếc da cừu quấn quanh người, Đức Chúa Trời phán, “Chính là người đó.”

¹⁰⁶ Tất cả những người khổng lồ và những lớp vỏ bên ngoài của bạn không xứng hợp với Đức Chúa Trời. Bạn có thể là Tiến sĩ Thần Đạo, Tiến sĩ Triết, hay Tiến sĩ Luật. Bạn có thể là giám mục, giáo hoàng, hoặc bất cứ điều gì bạn có thể là. Nhưng cần có Đức Chúa Trời để tạo ra điều gì đó từ con số không. Miễn là bạn có thể không là gì cả, Đức Chúa Trời là Điều gì đó. Chừng nào bạn có thể thoát ra khỏi con đường của mình, thì Đức Chúa Trời có thể bước vào. Nhưng khi bạn quá nhồi nhét và cứng nhắc, cho đến khi bạn có được thứ lớn nhất và tốt nhất, thì bạn không có thứ mà bạn phải có: đó là tấm lòng khiêm nhường trước mặt

Chúa. Và chúng ta biết điều đó, thưa các anh em. Chắc chắn rồi. Chắc chắn.

107 Các bạn chưa bao giờ nhìn thấy, hoặc...nghe thấy mặt trời mọc. Các bạn chưa bao giờ nghe thấy điều đó. Các bạn đã bao giờ đi ra ngoài, vào ban đêm, để nghe sương rơi chưa? Chúng ta sẽ làm gì nếu không có nó? Thấy đó, không cần phải thế đâu.

108 Tôi sẽ nói với các bạn một điều bây giờ. Đó là sự tĩnh lặng... Không phải vùng nước gợn sóng mà tạo ra tiếng động lớn như vậy, và nhảy lên-xuống, mà phản ánh vẻ đẹp của các vì sao, trong đó. Đó là hồ bơi nhỏ sâu và tĩnh lặng, phản chiếu vẻ đẹp của các vì sao.

109 Điều chúng ta cần, tối nay, là trải nghiệm sâu sắc, phong phú đó, Điều gì đó ẩn sâu trong chúng ta. Nó—nó không cần phải hét lên, nhưng nó có thể. Nhưng chúng ta nhấn mạnh tất cả vào tiếng hét của mình. Nó có thể không bao giờ nói tiếng lạ, tuy nó có thể. Nhưng chúng ta nhấn mạnh tất cả vào điều đó. [Băng trống—Bt.]

110 Các bạn có thể không tham dự buổi nhóm của Billy Graham, buổi nhóm của Oral Roberts, hoặc buổi nhóm của tôi. Các bạn không cần phải làm vậy. Những gì nó phải có là chiều sâu của Tình yêu Đòi đòi của Đức Chúa Trời. Thánh Linh đó ở bên trong người ấy, điều đó làm nên các bạn là người như thế nào.

111 Đó là những gì tôi đã nói về, vào sáng nay. Đó là những gì tôi đang kéo, Hội thánh qua Đồi Sọ, tới và lui. Các bạn đừng nghĩ rằng vì bạn đã nói tiếng lạ, hoặc các bạn biết rất nhiều về Kinh Thánh, hoặc các bạn đọc sách của ai đó và các bạn biết nhiều hơn người khác. Ngài phán, “Hãy đánh dấu ấn trên những người thờ dài và khóc lóc vì những điều gớm ghiếc đã xảy ra trong thành phố.” Ngài sẽ đánh dấu ai trong các thành phố của chúng ta, đêm nay? Đấy, đó là những chiều sâu của Thánh Linh, không phải là sự nông cạn. Đó không phải là cái vỏ trên—trên hạt mại châu là tốt. Chính là hạt mại châu dưới vỏ. Bạn có một cái vỏ rỗng lớn. Bạn không có gì ở dưới đó. Điều chúng ta cần, tối nay, là chiều sâu của tình yêu thương của Đức Chúa Trời.

112 Và khi Ê-li nghe thấy Tiếng nói êm dịu nhỏ nhẹ ấy, thì chẳng điều gì làm phiền được ông.

113 Các bạn đã nghe thấy gì trong tất cả những điều đó? Các bạn sẽ đi, trong vài ngày tới. Các bạn đã nghe Billy Graham. Các bạn sẽ nghe Oral Roberts. Các bạn sẽ nghe những người khác, những người tuyệt vời. Không có gì chống lại những người đó; họ là tôi tớ của Đức Chúa Trời. Nhưng đừng lắng nghe tiếng ồn. Hãy lắng nghe Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó, để những chiều sâu của Điều gì đó đi vào tấm lòng con người, hầu cho mang tất cả sự ngu dại ra khỏi bạn. Nó mang tất cả thể gian ra khỏi bạn. Nó khiến bạn ghét những thứ của thể gian và yêu những thứ thuộc về Đức Chúa Trời. Đó là vực sâu, đó là hồ phản chiếu các ngôi sao của sự vinh quang Đời đời của Đức Chúa Trời. Đó là điều khiến đôi mắt chảy ra nước mắt, mang lại niềm vui không tả xiết, và đây vinh quang. Nó khiến các bạn đứng vững khi tất cả những thứ khác sẽ khiến các bạn thất bại. Nó làm cho... Khi bệnh tật ập đến, hoặc thậm chí chính cái chết, nó vẫn có sự phản ánh các phước lành của Đức Chúa Trời trong đó; cái hồ nhỏ đó thì sâu, và phản chiếu bầu trời, nước không gợn sóng và ồn ào. Vùng nước gợn sóng không sâu lắm. Nó vẫn là vùng nước sâu.

114 Xin Chúa giúp chúng ta, tối nay, thưa các bạn, khi chúng ta đến bàn tiệc thánh, hãy nhớ điều đó; bất kể những gì bên ngoài chúng ta làm, bao nhiêu điều tốt chúng ta làm đi nữa.

115 Anh em nói, “Ồ, Anh Branham, tôi đi nhà thờ. Tôi cố gắng sống tốt hết sức.” Tốt. Không có gì chống lại điều đó, thưa anh em. “Tôi đã nói tiếng lạ, Anh Branham. Tôi đã hét lên trong Thánh Linh.” Tốt đấy. Nhưng đó không phải là điều tôi đang nói về, thưa anh em. Đó vẫn không phải là nó. Đó không phải là điều tôi đang nói về.

116 Tôi đang nói về Tiếng nói êm dịu nhỏ nhẹ đó, Điều gì đó phong phú và hoàng gia. Mà, tôi đã từng nhìn thấy những bà mẹ già khi họ đi xuống lối đi này ở đây, nhiều năm trước, những giọt nước mắt chảy dài trên má họ, khi một chàng trai tội lỗi đứng dậy, đến với sự tin nhận.

117 Hôm nay, tôi kêu gọi tin nhận, và thấy một cậu bé đến, còn họ ngồi và thổi kẹo cao su. Chuyện gì vậy? Các bạn đã mất sự *nghe* về tiếng đó.

118 Các bạn đã nghe gì? Các bạn nghe rõ nhất điều gì? Chúng ta đang ở kỳ cuối cùng.

119 Các bạn nghe thấy trên ti-vi, và trên đài phát thanh, trên tạp chí, trên báo của các bạn, rằng một ngày nào đó sẽ có một cơn lốc trên khắp đất nước này. Bạn đang nghe vì điều gì, để nghe còi báo động, radio của bạn bật lên, suốt cả ngày, với tất cả những thứ vớ vẩn đó, để nghe khi nào đạn, hay bom sắp rơi? Tôi không nghe thứ đó. [Anh Branham vỗ tay một lần—Bt.]

120 Tôi đang lắng nghe một Tiếng nói, “Hãy lên cao hơn. Làm tốt lắm, hồi đây tớ nghe lành trung tín của Ta.”

121 Các bạn nghe gì? Các bạn biết đấy, tôi nghĩ rằng chúng ta rất quan tâm lắng nghe thật kỹ mọi thứ trên thế giới, và những thứ tương tự như thế, chúng ta không thể nghe Tiếng êm dịu, nhỏ nhẹ đó.

122 Chúng ta nghe các mục sư của mình nói, “Chỉ cần gia nhập giáo hội, sẽ ổn thôi.” Chúng tôi nghe một số người trong số họ nói, “Chỉ cần nói tiếng lạ, tất cả sẽ kết thúc.” Một số người trong số họ nói, “Chỉ cần hét lên, mọi thứ kết thúc.”

123 Bạn không thể nghe thấy Tiếng nói nhỏ bé, êm dịu nhỏ nhẹ đó đặt để Điều gì đó phong phú và sâu sắc trong đời sống, khiến bạn trở thành điều bạn nên có.

124 Lúa mì không sinh ra lúa mì vì nó ở trên cây nho hoặc trên thân cây. Trên thân cây cũng có cỏ dại. Nhưng nó lấy sự sống trong cây nho đó để sinh ra lúa mì. Nước rơi trên nó sẽ tưới cả hai. Cả hai sẽ vui mừng vì điều đó. Cả hai đều sẽ phát triển trong nó.

125 Người nam và người nữ có thể lớn lên, hò hét và ngợi khen Đức Chúa Trời, nói tiếng lạ và thuộc về hội thánh, nhảy múa trong Thánh Linh và dâng một phần mười, nhưng trong lòng họ, vẫn không hề có, tình yêu thương sâu đậm, phong phú của Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó của Đức Chúa Trời.

126 “Dầu tôi hiến thân mình để bị đốt như một củi, nhưng không có tình yêu thương, thì tôi chẳng ra gì. Dầu tôi phân phát gia tài để nuôi người nghèo khó, tôi vẫn chẳng ra gì. Dầu tôi có đức tin đến nỗi dời núi được, tôi vẫn chẳng là gì. Dầu tôi—tôi—tôi nói được các thứ tiếng loài người và các Thiên sứ, tôi vẫn chẳng ra gì.” Hiểu không? Chính Tiếng nói êm dịu nhỏ nhẹ ấy mà phán tận trong lòng anh em, làm thay đổi mọi thái độ, làm cho bản chất khác đi, và anh em trở thành một tạo vật mới trong Đấng Christ.

127 Bạn nghe điều gì? Phụ thuộc vào những gì bạn đang lắng nghe, thưa bạn. Nếu bạn đang lắng nghe, nghe...không phải là không có nhận xét, không có suy ngẫm, nhưng nếu bạn đang lắng nghe, nghe về một cuộc phục hưng vĩ đại ở đâu đó, nơi mười nghìn người đang nhóm lại, cứ tiến hành; bạn đang nghe điều sai. “Tôi sẽ đi qua và xem. Họ nói rằng họ có những đám đông tuyệt vời.” Điều đó không có gì quan trọng. Các đường đua có điều đó. Mọi thứ khác đều có cái đó. Những người thích nhạc rock-and-roll có điều đó.

“Tôi sẽ qua...Tôi sẽ đi qua vì điều gì khác.”

128 Nếu bạn muốn đi vì bất cứ điều gì khác ngoài...Nếu bạn đang lắng nghe bất cứ điều gì khác ngoài Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó, hãy quay trở lại trong hang động. Quay trở lại dưới cây giếng giêng, cho đến khi chúng ta có thể chuẩn bị. Giữ yên lặng, và chờ đợi. Hãy để những sấm sét đi qua. Để động đất rung chuyển. Hãy để những cơn gió ào ào cuốn đi, và ngọn lửa sẽ quét qua, bất cứ điều gì nó sẽ xảy ra. Tôi nghĩ về bài hát đó:

Xin dạy con, Chúa ôi, cách chờ đợi khi tấm lòng
rực lửa,
Xin để con hạ mình kiêu hãnh, kêu cầu Danh
Ngài;
Xin giữ cho đức tin của con được đổi mới, đôi
mắt của con hướng về Ngài,
Xin để con có mặt trên trái đất này là những gì
Ngài muốn con là.

Đó là những gì tôi muốn làm.

Những ai trông đợi Chúa, sẽ làm mới lại sức lực
mình,

Họ sẽ cất cánh bay cao như chim ưng,

Các bạn có tin điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

Họ sẽ chạy mà không mệt nhọc, họ sẽ bước đi
và không mòn mỏi;

Xin dạy con, Chúa ôi, xin dạy con, Chúa ôi, cách
chờ đợi.

129 Hãy để cho những sấm sét đi qua. Hãy để lửa quét qua. Nhưng hãy để tôi nghe Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó, nói, “Hãy đến cùng Ta, hồi tất cả những kẻ lao khổ và gánh nặng. Hãy đi ra từ dưới cây giếng giềng. Hãy ra khỏi những hang động của các người.”

130 Tôi muốn đặt màn che cho đức tin của mình, đối diện với Huyết Ngài, bước tới và nói, “Vâng, lạy Chúa. Bây giờ con tin.”

Chúng ta hãy cầu nguyện.

131 Ôi Chúa, Đấng tạo dựng trời và đất, Tác Giả của Sự sống đời đời, và dâng ban mọi ân tứ tốt lành, xin thương xót chúng con, Chúa ôi. Giờ này chúng con đứng trong nhu cầu được nghe. Tiếng nói của chúng con, Chúa ôi, đã cất lên.

132 Và bây giờ chúng con đã nghe rất nhiều tiếng nói. Có rất nhiều tiếng nói rằng, “Qua đây đến nhà thờ này. Nếu anh sẽ gia nhập giáo hội của chúng tôi! Chúng tôi có một nhóm tốt nhất trong thành phố, những người ăn mặc đẹp nhất. Thị trưởng thành phố đi đến chỗ của chúng tôi.”

133 Và nhiều người, trong các buổi nhóm của họ, lạy Chúa, có các thống đốc, và vân vân, đến và phát biểu. Ôi Chúa, xin giữ cho con tránh khỏi điều đó, Chúa ôi. Xin giấu con trong một hang động và để con chờ đợi, Chúa ôi. Con quan tâm gì đến điều thống đốc nói? Con muốn nghe Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó của Đấng Cứu Rỗi của con. Ồ, xin giúp con chờ đợi, Chúa ôi, và tái tạo sức mạnh của con khi con chờ đợi Ngài.

134 Và xin giúp hội thánh này, Chúa ôi, để họ sẽ trông đợi Ngài, và làm mới lại đức tin của họ, và làm mới sức mạnh của họ, cất cánh bay cao như chim ưng. Xin cho họ lắng nghe, Chúa ôi,

không nghe tiếng ồn ào, không vì tiếng kêu la, nhưng lắng nghe Tiếng êm dịu dịu nhỏ nhẹ ấy.

¹³⁵ Lạy Chúa, trong vài ngày tới, con sẽ leo vào hang động vắng xa kia, để chờ đợi. Ôi Chúa, xin giúp con, Chúa ôi. Xin làm cho con bị mù, và làm điếc tai con, khỏi những thứ của thế gian, vì được quần chúng ưa chuộng, hay danh tiếng, hoặc vì bất kỳ điều vô ích nào mà thế gian này có thể dâng tặng. Xin để con ở đó, Chúa ôi, cho đến khi con nghe thấy Tiếng êm dịu nhỏ nhẹ đó. Rồi để tôi tớ Ngài bước ra, Chúa ôi, lên núi, trên đôi cánh của Chim Ưng. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹³⁶ Xin ban phước cho hội thánh nhỏ này. Xin ban phước cho Anh Neville của chúng con. Xin lấy bệnh tật đó ra khỏi dạ dày của anh ấy, Chúa ôi, và đuổi nó ra khỏi anh. Xin đặt anh vào trong dây cương, Chúa ôi, và để anh trở lại đây, được sức mới. “Họ sẽ được sức mới.” Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹³⁷ Xin tha tội cho chúng con. Bây giờ chúng con đang đến bàn tiệc thánh giờ này, Chúa ôi. Ngài đã phán, “Kẻ nào ăn và uống điều này một cách không xứng đáng, tức là ăn và uống sự đoán phạt cho chính mình, không phân biệt thân thể của Chúa.” Xin giúp chúng con, Chúa ôi, tra xét linh hồn chúng con, tâm hồn chúng con. Và xin thử chúng con và xem có điều gì ô uế về chúng con không. Nếu có, xin tha thứ cho chúng con, Ôi Chúa, khi chúng con khiêm nhu chờ đợi Ngài. Chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus, Con Ngài. A-men.

Xin dạy con, Chúa ôi, chờ đợi, quỳ gối xuống,
 Và trong thời gian tốt đẹp của Chính Ngài Ngài
 sẽ đáp lời cầu xin của con. (Đúng thế.)
 Dạy con đừng dựa vào những gì người khác
 làm,
 Nhưng chờ đợi trong lời cầu nguyện cho sự đáp
 lời từ Ngài.

¹³⁸ Đó là những gì tôi muốn, một sự trả lời từ Thiên đàng. Tôi muốn nghe Tiếng Ngài; không phải tiếng của người quản lý, không phải tiếng của thị trưởng, không phải tiếng của thống đốc, không phải tiếng của giám mục. Con muốn nghe Tiếng Ngài, Chúa ôi. Sự nhu mì và dịu dàng của Đức Thánh Linh phán trong

lòng tôi, “Hãy đến cùng Ta, hồi tất cả những kẻ lao khổ và nặng gánh ưu tư.” Vâng, thưa Chúa, chúng con đang nằm dưới một cây giếng giếng bây giờ. Chúng con đang chờ đợi, xem điều gì Ngài sẽ nói.

¹³⁹ Chúa đã ban phước cho các bạn, mỗi người, bây giờ. Bao nhiêu người muốn được ghi nhớ trong lời cầu nguyện? Hãy giơ tay lên cho chúng ta thấy. Hãy nói, “Lạy Chúa, xin dạy con chờ đợi. Xin dạy con. Xin để—để—để con quên đi tất cả niềm kiêu hãnh của mình. Khi những người khác đang đi ngang qua, làm những điều tuyệt vời như thế này, xin để con hạ thấp lòng kiêu hãnh của mình, chỉ kêu cầu Danh Ngài. Xin dạy con đừng dựa vào những gì người khác làm, nhưng chỉ chờ đợi sự trả lời từ Ngài trong lời cầu nguyện.”

¹⁴⁰ Giống như Ê-li đã làm. Ông đã đợi ở đó. Ông nghe tiếng sấm. Ông nghe tiếng chớp. Ông nghe tiếng đá vỡ vụn. Ông nghe thấy lửa. Ông nghe tiếng gió. Nhưng đó không phải là những gì ông đang trông đợi. Nó thậm chí còn không lay chuyển được nhà tiên tri. Ông để nó đi qua. Nhưng khi Tiếng nói êm dịu nhỏ nhẹ đó, ông nhặt tấm áo choàng của mình lên và che lên mặt, và đi đến cuối hang. Và Chúa phán, “Hãy đi, đứng trên mỏm đá dưới đó.”

Đó là những gì tôi muốn nghe, “Đứng trên tảng đá.” Được rồi.

¹⁴¹ Bây giờ là lúc dành cho lễ tiệc thánh. Chúa ban phước cho anh chị em. Tôi nghĩ, trước tiên, trước khi chúng ta làm điều này, chúng ta muốn dâng lời cầu nguyện cho mỗi người ở trong đây mà đã giơ tay lên, rằng họ thực sự muốn Đức Chúa Trời nói với họ. Có ai trong số các bạn ở đây ở dưới gốc cây giếng giếng, tối nay không? Hãy đưa tay lên. Chắc chắn. Chắc chắn, chúng ta có. Nhiều người trong số các bạn ở đây đang ở trong hang, chờ đợi.

¹⁴² Các bạn đã thấy tất cả những điều này đã trôi qua. Bạn đã nghe thấy những buổi nhóm phục hưng vĩ đại của Billy Graham, của Oral Roberts, của riêng tôi, ở mọi nơi khác, Tommy Osborn, Tommy Hicks, tất cả những điều này đang đi qua. Nhưng Nó ở đâu? Tiếng nói đó ở đâu?

143 Bạn nói, “Tôi đã hét lên với Jessups. Tôi đã—tôi đã nhảy trong Thánh Linh với những Musical Hart. Tôi có tất cả những thứ khác. Tôi đã làm tất cả những điều đó. Nhưng Điều gì đó ở đâu, Anh Branham, mà đè tôi xuống và đặt gánh nặng trên tôi về những linh hồn hư mất, cho đến nỗi tôi không thể nghỉ ngơi vì nó?”

144 Bây giờ, đó là kiểu duy nhất đang diễn ra. Đó là những gì Kinh Thánh đã nói. “Hãy ghi dấu trên những người than thở khóc lóc về những sự gớm ghiếc đã phạm trong thành này.” Ồ, đó là nơi chúng ta cần nó, thưa các bạn.

Chúng ta hãy cầu nguyện lần nữa.

145 Lạy Chúa! Xin làm ơn, Chúa ôi! Ồ, con có thể hát quá nhiều. Con có thể đã giảng quá nhiều. Con có thể hét lên quá nhiều. Con có thể khóc quá nhiều. Nhưng con sẽ không bao giờ cầu nguyện quá nhiều. Ôi Chúa, xin tra xét con và thử con.

146 Vừa nói, cách đây không lâu, về những hồ nước sâu, cách chúng phản chiếu các vì sao; xin đặt một chiều sâu của Thánh Linh Ngài trong chúng con, Chúa ôi, như tiên tri Đa-vít đã nói, “Đẫn tôi đến mé nước bình tịnh,” chứ không phải dòng nước gợn sóng. Dòng nước bình tịnh, xin dẫn con đến đó, Chúa ôi. Làm cho con yên lặng. Con lo lắng, con rối bời.

147 Con đã làm tất cả những gì mà Ngài bảo con phải làm, theo những gì con biết. Con đã đi khắp đất nước, khắp thế giới, rao giảng, và khóc lóc và thuyết phục. Ngài đã tận tâm đưa ra dấu hiệu đó của Đấng Mê-si, để cho thấy rằng ấy chính là Ngài, Chúa ôi, đáng làm điều đó, chứ không phải một con người. Con biết ơn vì điều đó. Nhưng, Chúa ôi, tối nay, con đang ở dưới cây giếng giêng. Con đang tự hỏi, “Tại sao họ không ăn năn? Tại sao nước Mỹ này không thể nhìn thấy nó, thưa Chúa?” Các giác quan của nó có quá lu mờ chẳng? Hội thánh rất được tổ chức, quá chặt chẽ không? Và họ sẽ không hợp tác. Họ sẽ không làm gì khác ngoài chỉ trích.

148 Nhưng con chắc chắn như vậy, tối nay, cũng như đã xảy ra với Ê-li, dưới gốc cây, Ngài đã có bảy nghìn người, tuy nhiên, chưa

quỳ gối trước Ba-anh. Ngài có nhiều thánh đồ trên trái đất ngày nay, đang chờ đợi sự Đến của Chúa.

¹⁴⁹ Ôi Chúa, xin thương xót chúng con. Hãy thử chúng con, và đặt chúng con vào cân đo của Ngài. Và nếu chúng con thấy mình thiếu kém, thì Ôi Chúa, xin rửa sạch chúng con khỏi tội lỗi. Và làm cho chúng con thành những gì Ngài muốn chúng con là. Xin ban điều đó cho mọi cá nhân trong nhà thờ này. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

¹⁵⁰ Bây giờ sẽ là giờ tiệc thánh. Chúng ta cầu nguyện để Chúa sẽ ban phước cho các bạn bây giờ. Tất cả những ai phải đi, và không muốn dự tiệc thánh, thì gặp nhau ở đây vào tối thứ Tư, sẽ gặp lại.

¹⁵¹ Đừng quên cầu nguyện cho tôi. Tôi sẽ cần nó ngay bây giờ. Trong vài ngày tới, tôi sẽ cần cầu nguyện. Bây giờ đừng chỉ xem nhẹ nó, nhưng hãy đặt tôi trên tấm lòng các bạn và cầu nguyện cho tôi. Tôi cần lời cầu nguyện của các bạn. Tôi đã có những quyết định để đưa ra điều đó có thể có nghĩa là sự khác biệt của hàng triệu linh hồn. Điều gì đó đã được thực hiện. Tôi đã đi xa như tôi có thể, bằng chính sức lực của mình. Tôi—tôi phải có một khả năng từ Đức Chúa Trời, cho chính tôi. Ngài sẽ chỉ tôi cho những người khác, nhưng tôi—tôi phải có điều gì đó cho chính mình. Tôi cần nó. Hãy cầu nguyện cho tôi. Ngài sẽ ban nó đến nếu các bạn sẽ cứ cầu nguyện.

¹⁵² Lái xe loanh quanh, ngày hôm nay, tôi đã nhìn chung quanh. Tôi đã đến nhà anh, Anh Roy. Và tôi không muốn vào; có một chiếc xe hơi đang đậu ngoài đó. Tôi nợ anh và Chị Slaughter một sự thăm viếng. Meda và tôi đã lái xe đi xung quanh. Tôi nói, “Chà, chúng ta sẽ quay lại sau một lát,” nhưng tôi đã bị giữ lại và không quay lại được. Đi vòng quanh, lái vòng quanh, trên những con đường, suy nghĩ, “Ôi Chúa, điều gì đó phải được thực hiện. Con chỉ phải nắm giữ Ngài ở đâu đó.”

¹⁵³ Thời gian không còn nhiều. Sự—sự tối tăm bao trùm. Thời gian kết thúc là ở đây, một phút trước nửa đêm. Nhìn thấy sự hiện diện của kẻ thù, sự rung chuyển, cảm giác, tình trạng lo lắng, sự căng thẳng của thế giới, và không biết rằng đó là ngày diệt vong của bạn. Hiểu không? Ôi, chao ôi! Chúng ta hãy cất

cánh bay cao như chim ưng, bây giờ, bay vào cánh tay của Ngài ngày hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

¹⁵⁴ Bây giờ, tất cả những ai muốn ở lại để dự tiệc thánh, chúng tôi sẽ vui mừng có các bạn trong thì giờ thông công này.

¹⁵⁵ Bây giờ, các bạn lật ra Cô-rinh-tô Nhất, tôi tin rằng, chương 11, ở đó. Tôi sẽ nhờ anh đọc nó ngay bây giờ, thế thì, Anh Neville, nếu anh muốn. [Anh Neville đọc Cô-rinh-tô Nhất 11:23-32.—Bt.]

Vì tôi có nhận nơi Chúa điều tôi đã dạy cho anh em, Ấy là Đức Chúa Jê-sus trong đêm Ngài bị phản nộ đã lấy bánh:

Và khi Ngài đã tạ ơn rồi, Ngài bẻ ra, mà phán rằng, Hãy lấy, ăn đi: Này là thân thể ta, vì các ngươi mà bị vỡ ra: hãy làm điều này để nhớ ta.

Cũng một lễ ấy sau khi ăn bữa tối rồi, Ngài lấy chén, phán rằng, Chén này là sự giao ước mới trong huyết ta: hễ khi nào các ngươi uống, hãy làm điều này để nhớ ta.

Ấy vậy mỗi lần anh em ăn bánh này, và uống chén này, thì rao sự chết của Chúa cho tới lúc Ngài đến.

Bởi đó ai ăn bánh này, và uống chén của Chúa, cách không xứng đáng, thì sẽ mắc tội với thân và huyết của Chúa.

Nhưng hãy để mỗi người phải tự xét lấy mình, và như thế mới ăn bánh, và uống chén ấy;

Vì người nào không phân biệt thân Chúa, mà ăn bánh uống chén đó cách không xứng đáng, tức là ăn uống sự xét đoán cho chính mình.

Ấy vì cơ này mà trong anh em có nhiều kẻ tật nguyền và đau ốm, và có lắm kẻ ngủ.

Vì nếu chúng ta biết xét đoán lấy mình, thì khỏi bị xét đoán.

Song khi chúng ta bị Chúa xét đoán, thì bị Ngài sửa phạt, hầu cho khỏi bị án với người thế gian.

¹⁵⁶ Điều đó không cần giải thích. Nó chỉ là thế này, “Nếu chúng ta ăn và uống một cách không xứng đáng, chúng ta ăn và uống sự xét đoán cho chính mình, vì không phân biệt thân thể của Chúa.

Vì cố này gây cho nhiều người yếu đuối và đau yếu giữa anh em, và nhiều người chết,” đấy, khi chúng ta đến dự tiệc thánh.

157 Mọi Cơ-đốc nhân nên dự tiệc thánh. Đó là nhiệm vụ của bạn. Đó là một sự đối đầu. Hiểu không? Chúa Jêsus phán, “Nếu các người không nhận lấy nó, các người không có phần với Ta.” Hiểu không?

158 “Nhưng kẻ nào ăn và uống cách không xứng đáng, tức là ăn và uống án phạt cho chính mình.” Nghĩa là, nếu bạn vẫn ở ngoài với thế gian và đang làm những việc của thế gian, và mọi người thấy bạn đang dự tiệc thánh, thì bạn đang làm sai. Bạn chỉ đang mang lại sự sỉ nhục cho bạn. Và nó sẽ chỉ gây hại cho bạn. Không phải là điều đó sẽ làm hại Chúa. Nó sẽ gây hại cho bạn. Và vì vậy một người nên tự kiểm tra chính mình.

159 Và trước khi chúng ta đến gần thời khắc thiêng liêng này, các bạn cầu xin Đức Chúa Trời tra xét đời sống của tôi. Và nếu tôi đã làm bất cứ điều gì không đúng, hãy tha thứ cho tôi. Tôi—tôi không cố ý làm điều đó. Tôi sẽ làm đúng nếu Ngài tiết lộ điều đó cho tôi. Và tôi cũng sẽ cầu xin điều tương tự cho các bạn. Đã nói, “Khi anh em đến với nhau, hãy chờ đợi nhau.” Đó là, “Chờ đợi nhau, và cầu nguyện cho nhau.”

160 Chúng ta muốn dự tiệc thánh này. Và nếu chúng ta không làm điều đó, chúng ta không có phần nào với Ngài. Đó là những gì Ngài đã phán. Thứ Nhất...Hoặc, Thánh Giảng, chương thứ 6.

161 Bây giờ, chúng ta hãy chỉ cầu nguyện. Các bạn cầu nguyện cho tôi, một cách yên lặng, trong khi tôi cầu nguyện cho các bạn.

162 [Anh Branham cầu nguyện cách im lặng, trong khi hội thánh cầu nguyện cách im lặng—Bt.] Con cầu nguyện rằng Ngài sẽ tha thứ cho chúng con, bởi đức tin. Xin để Thánh Linh của Ngài, Ôi Chúa, đến. Con cầu nguyện rằng Ngài sẽ tha thứ cho chúng con về tất cả sự vi phạm của chúng con đối với con người. Xin tha thứ.

163 Ôi Chúa, xin nghe lời cầu nguyện của chúng con. Đây là lời cầu nguyện của chúng con về sự tha thứ, Chúa ôi. Chúng con cầu xin sự tha thứ. Chúng con cầu xin lòng thương xót. Xin tha thứ cho chúng con, Chúa ôi. Như đã chép trong Lời Ngài, “Xin

tha tội lỗi cho chúng con, như chúng con cũng tha cho những kẻ phạm tội nghịch cùng chúng con. Và đừng dẫn chúng con vào sự cám dỗ, nhưng giải cứu chúng con khỏi điều ác. Vì vương quốc, quyền năng, và sự vinh hiển đều thuộc về Ngài, đời đời vô cùng. A-men.”

Tôi tin anh em có rất nhiều...

NGƯỜI LÀM GI Ở ĐÂY? VIE59-0301E

(What Does Thou Here?)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 1 tháng Ba, năm 1959, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org